

**TAIDE-
YLIOPISTO**
X KUVATAIDEAKATEMIA

Kuva/Tila

Sörnäisten rantatie 19
Avoinna ti-su 11-18.
Open Tue-Sun 11am-6pm.
kuvatila.uniarts.fi
#kandinäyttely2021

SOFIA HAAPAMÄKI

1991 / Turku

Vem är *du*?

Låt oss för en liten stund låtsas att du skulle kunna se dig själv på avstånd. Låt oss låtsas som att du skulle kunna titta på dig själv, inte som en spegelbild, utan som en annan person. Med andra ord, låt oss låtsas som att du skulle kunna göra en kopia utav dig själv.

Skulle du känna igen dig själv?
Skulle det fortfarande vara du, eller skulle det vara någon annan – någon okänd?

Och vad händer när du väljer att gå och din kopia blir kvar?

Vad händer när din kopia förvandlas till ett minne av något som var men som inte längre finns?
Kan man verkligen lämna sig själv eller lämnar man någon annan?

Vem är det jag tittar på när jag ser din kopia?

Who are *you*?

Let's pretend for a minute that you could see yourself from a distance. Let's pretend that you could observe yourself, not as a mirror image, but as another human being. In other words, let's pretend that you could make a copy of yourself.

Would you recognize yourself?
Would it still be you, or would it be someone else – someone unknown?

And what happens when you choose to leave and your copy remains?
What happens when your copy transforms into a memory of something that once was but no longer is?

Can you really leave yourself behind or do you leave someone else?

Who am I looking at when I see your copy?

www.sofiahaapamaeki.com
www.instagram.com/s.haapamaeki

MERI HIIRONEN

1995 / Rauma

Kesä oli kuuma. Heinäkuussa ei satanut juuri lainkaan. Vuonna 2021 rikottiin uusi ennätys. Pisin yhtäjaksoinen hellejakso. Hurraa! Helteet polttivat metsäaukealla kukkivia mustikanvarpuja. ”Ovatkohan ne kuolleet?” kysyin itseltäni ja murensin ruskeanoransseja lehtiä sormieni välissä.
”Kuinka monta kesää ne enää jaksavat?”

Teos pohjautuu valokuvaan ja on kokeellinen puupiirros. Värivalokuva on eroteltu neljään erilliseen väripintaan: siniseen, punaiseen, keltaiseen ja mustaan. Teoksessa käytetyt väriaineet määräytyivät valokuvatun paikan mukaan. Eri väripinnat on vedostettu päällekkäin painoväreillä, jotka on valmistettu mustikasta ja koivusta. Käytetyt kasvit kasvoivat vedoksessa kuvatussa paikassa.

Teos on jatkuvassa muutoksessa ympäristönsä kanssa ja sijoitettu ikkunan eteen, missä värit pikkuhiljaa haalistuvat auringonvalon polttaessa väriä.

The summer was hot. There was almost no rainfall in July. A record was broken in 2021. The longest continuous heatwave in recorded history. Hurrah! The heat burned the bilberry twigs in the forest clearing. "I wonder if they've died," I asked myself as the brownish-orange leaves crumbled between my fingers. "How many summers like this can they take?"

The work is an experimental woodcut based on a photograph. The colour photograph has been divided into four distinct colour surfaces: blue, red, yellow, and black. The pigments used in the work were selected on the basis of the shooting location. The different colour surfaces have been printed on top of each other by using inks made of bilberries and birch trees. The plants used in the work were growing in the location depicted in the print.

The work and its environment are in constant change, and the work has been placed in front of a window, where the sunlight will gradually cause the colours to fade away.

LOTTA HURNANEN

1995 / Parkano

Helteestä nuokkuvien nokkosten katveessa olen piilossa, vaikka kävelytie on ihan lähellä. Vesi pulppuaa betonisen renkaan pimeydestä. Pientareeseen nojaava oksa on alkanut hiljalleen muuttua osaksi vettä, sen alapinnalla kasvaa ruskeaa nukkaista levää. Haisee märälle lehtivihreälle. Altistumisen mahdollisuus kiehtoo minua: mitä tapahtuu kuvalle, kun se joutuu kosketuksiin kohteensa kanssa – tämän hajoamisten, liukenemien ja valumien paikan.

Liukenema on tutkimusmatka lähiojaan ja tien-pientareelle. Se on tutkielma kosketuksesta, maisemaan oppoamisesta ja ympäristölle altistumisesta. Filmille on kuvattu toukolalaista ojaa, jonka jälkeen filmi on upotettu kyseiseen ojaan viideksi päiväksi. Kosketus ja kontakti ympäristön kanssa on jättänyt jälkiä filmin pintaan.

Nettles are gently swaying in the heat. Water flows out of a concrete ring. A branch resting against the embankment has started to merge with the water. Brown, hairy algae grows on its surface. There is a scent of wet chlorophyll. I am fascinated by the possibility of exposure: what will happen to a photograph when brought into contact with its subject – this place of disintegration, dissolving and decay.

Liukenema is an exploration into a ditch. It is a study of touch, of immersing into a scenery, and of being exposed to the environment. The film contains photographs of a ditch located in Toukola, Helsinki. After the film was shot, it was placed under water in the same ditch for five days. Contact with the environment have left traces on the film's surface.

ANNABEL KAJETSKI

1988 / Helsinki

Wastelands are the lungs of the city. A place where fishers fish, skateboarders build, and the lonely come to cry. Culture is made here.

Until now.

You can't put creativeness under lockdown.

#NoToHypeCenters

Joutomaat ovat kaupungin keuhkot. Paikka, jossa kalastajat kalastavat, skeittarit rakentavat ja yksinäiset itkevät. Kulttuuria tehdään täällä.

Mutta ei enää.

Sulut eivät pysäytä luovuutta.

#EiHypetysKeskuksille

www.annabelkajetski.com

KOLYA KOTOV

1987 / Moskova / Moscow /

saavuini paljaana

olin riisunut pois kaiken sen, minkä tiedän, jotta kehoni olisi valmis ottamaan vastaan ja kietomaan sen, mitä minulla on, sen ympärille, mitä saan

on yhtä monta miksieitä kuin miksejä, joita kohta kysyt

- googleta, oliko keltainen pyhän kolminaisuuden väri?
- uskonkoettelemus toteutetaan keltaisin liekein

tämä teos juhlistaa keltaista väriä

se kertoo sukupuolesta ja seksuaalisuudesta, jossa keltainen edustaa niitä, joiden identiteetti ei sovi binääriseen sukupuolikäsitykseen yhtä keltainen kuin aurinko, planeettamme elämän tuoja jota on alettu käyttää elämän, energian, toivon ja viisauden kuvaamiseen

keltainen on yksi yleisimmistä väreistä luonnossa

väri, joka sai minut tekemään sen

en kyseenalaistanut vaan nostin sen harteilleni ja kannan sitä mukanani tietoisuuden värinä

nyt tämä heikkous tuntuukin vahvuudelta

keltainen väri, joka kehottaa harkitsevaisuuteen ja varoittaa vaaroista

keltaista kuin pissa tai munankeltuainen

tuleeko sinun mieleesi jotain muuta?

kirjoita se tähän

keltaista kuin _____

i came open
stripping away what i know in order to use this body to
absorb and to wrap what i have with what i get

there are just as many y nots to all the y's you are about
to ask

- google, was yellow a color of the holy trinity?
- the trial of faith will be tried with yellow flames

this work is an appreciation of the color yellow
it's about gender and sexuality where yellow is the color
for those who identify outside of the gender binary
yellow as the sun, the life support to our planet
as such it has come to represent life, energy, hope and
wisdom
one of the most common colors in nature
yellow is the color that made me do it
without asking i threw it on my shoulder and carry it as a
color of awareness
now this weakness feels like a power
yellow as the color that urges caution, warning about
dangers
yellow as piss or egg yolk

is there anything else that comes to your mind?
just write it here
yellow as _____

HANNA KYTÖ

1997 / Oulu

Maalausteni taustalla on tarina, ja maalaukseni ovat kuin yksittäisiä sarjakuvaruutuja tuolle tarinalle. Tarinan alussa nainen on jumissa kotonaan. Koti on luonteeltaan ennen kaikkea henkinen vankila. Huoneessa, josta tarina alkaa, ei ole ikkunan ikkunaa. Nainen istuu puhelinpöydän ääressä odottaen kenties puhelua joltakulta. Hän haaveilee ulos lähtemisestä, mutta puntaroi ja empii vaihtoehtojaan. Odottamatta – kuin vastaukseksi hänen kysymyksiensä – halki ulottuvuuksien lentää häntä kohti Amarin nuoli. Se osuu naista kaulaan, ja hän horjahtaa sen vaikutuksesta pois penkiltään. Amarin nuolen rohkaisemana hän pakkaa laukunsa ja lähtee ulos asunnostaan maailmalle.

All my paintings are based on a story, and the paintings are like cartoon panels in service of that story. The story begins with a woman who is stuck inside her home. The home is, first and foremost, an emotional prison. There are no windows in the room where the story begins. The woman is sitting by a telephone table, perhaps waiting for someone to call. She is dreaming of going outside but seems uncertain and keeps considering her options. Then, all of a sudden – almost like in answer to her question – a Cupid's arrow is fired at her through

the dimensions. The arrow hits the woman straight in the neck, causing her to lose her balance and fall off her seat. Encouraged by the arrow, the woman packs her bags and leaves her home to see the world.

www.hannakyto.fi

ANNELE LAHTI

1989 / Järvenpää

Jo loppuvi öljy –

*Jo loppuvi öljy mun lampustain.
Ulos ikkunan yöhön ma tuijotan vain.*

*Ma katson ja katson ja aattehet
ne lentää, ne lentää kuin kuplasat.*

*Ja kuplat ne kulkee ja kuplat ne käy,
mut ei minun onneni kuplaa näy.*

*Nään ikkunan yöstä ma itseni vain.
Jo loppuvi öljy mun lampustain.*

– Eino Leino, 1897

Pohdin ajan saatossa tapahtuvaa omituista kiertokulkua, jossa luonnosta saatavat raaka-aineet ja niistä valmistetut tuotteet päätyvät takaisin luontoon, mutta ovat muuttuneet ympäristöuhkaksi. Muovi ja öljy ovat käsittelemieni aiheiden lisäksi materiaaleja, joita hyödynnän teoksissani.

Teoskokonaisuuteeni kuuluu video ja grafikanvedokset, jotka olen tehnyt polymeerigravyyritekniikalla valottaen muovipusseja laatalle. Valoherkälle polymeerilaatalle muodostuu kuva rasterin ja UV-valon avulla. Laatta kehitetään vedessä, jolloin sen pinnasta irtoaa muovia. Videoteokseen olen kuvannut muovihippusia sisältävää kehitysvettä. Laatta kuivataan varovasti ja kovetetaan UV-valolla, minkä jälkeen sen voi vedostaa syväpainopressillä. Näyttelyn kuvat on vedostettu ohuelle japanilaiselle gampi-paperille.

I am thinking about a strange cycle that unfolds through time, where natural resources and the products made from them are returned to nature after they have become threats to the environment. Oil and plastic are not only thematic elements in my works but also the materials used in their construction.

My work is composed of a video and a set of prints, which I have produced with a polymer photogravure technique by exposing plastic bags onto a plate. Halftones and ultraviolet light create an image on the photosensitive polymer plate. The plate is developed in a water bath, a process during which pieces of plastic become detached from the plate's surface. My video work portrays the

plastic-infused water used in the development process. The plate is dried with great care and hardened under UV light, after which it can be used for printing on a gravure press. The pictures in the exhibition have been printed on thin Japanese gampi paper.

www.instagram.com/annelelahti

EEVA LIETONEN

1987 / Lahti

ratansa ulkoreunalle ajautuva huokoinen kalpea pallo
uusi
puolikas
täysi

yhtenäisten vesimassojen pullistumia
vetovoimavaihtelua
treffit kraatterijärvellä

maasälpää
vahakiiltainen kidekasauma
hienokuituinen soikio

drifting to the outer rim of its orbit a pale porous sphere
new
half
full

connected bulging masses of water
fluctuations in gravity
date at the crater lake

feldspar
clump of crystals with a waxy shine
fine-fibred oval

eevalietonen.wordpress.com
www.instagram.com/eevalietonen

LAURA LOHIAITA

1989 / Tampere

Näkymiä digitaalisesta alitajunnasta.

Landscapes from the digital unconscious.

METTE MATILDA

1997 / Lahti

Minä syön sinut
Rikon luusi, irrotan raajasi ja leikkaan kappaleiksi
Pieniksi suupaloiksi
Syön sinut pala palalta
kunnes sinusta ei ole mitään jäljellä
Ja olet vain osa minua tai paskaa

I will eat you
I will break your bones, rip your limbs, chop you to pieces
Into tiny bits
I will eat you piece by piece
until there's nothing left of you
And you are just part of me or shit

SEELA NYRÖNEN

1997 / Luopioinen

Kuinka ihminen kohtaa toisen?
Kuinka se kohtaa ympäristönsä?
Välittääkö se?
Mikä on ihminen?

osmankäämit, nokkoskuitu, kalannahat, puu, mehiläis-
vaha, pajunkuori, heinä, pellavakuitu, hirvenjanteet,
kananmunankuoret, kasvien ja puiden juuret, pajunvit-
sat, savi, linnunluut, metsäkorte, maavärit, koirankarvat,
sammal

Teos ei ole pysyvä. Keräämäni luonnonmateriaalit ovat
maatuvia. Keräsin niitä silti kauan. Olen kerännyt, säilö-
nyt, prosessoanut, parkinnut ja huolehtinut niistä. Mate-
riaalit ovat minulle tärkeitä. Kun tein teosta, materiaalit
tuntuivat löytävän vihdoin oman paikkansa, eri tekniikoin
ja yhdistelmin, ne kaikki sopivat vaivatta samaan teok-
seen. Materiaalit ovat lähiympäristöstäni, ne hengittävät
ja niillä on tarina.

Teokseni peilaa ihmistä. Tai ei enää ihmistä.
Se on hieman apinamaisessa kyykyssä ja sillä on karvoja.
Elävä sammal jalkojen alla.
Kuollut linnunpoika katseen alla.

How does a person encounter another person?
How do they experience their environment?
Do they care?
What is a human?

bulrushes, nettle fibre, fish skins, wood, beeswax, willow
bark, hay, flax fibre, elk remains, eggshells, plant and tree
roots, willow twigs, clay, bird bones, wood horsetail, earth
colours, dog hairs, moss

The work will not remain unchanged. The organic
materials which I have gathered will start to decay at
some point, but I still spent much time collecting them.
I have gathered, preserved, processed, and tanned them;
I have looked after them. These materials are important
to me. When I was making the work, the materials finally

seemed to find their own place through the use of different techniques and several combinations. They became part of the work with ease. All the materials come from my immediate environment, they breathe, and they have a story to tell.

My work is a mirror to the human species. Or something that is no longer human.

It is in a crouching position, like an ape, and it has fur on its skin.

Living moss beneath the feet.

A dead chick underneath the gaze.

AXEL OEY

1992

Kokoelma pelkistettyjä objekteja.

Installaatio muistuttaa ikuisesta työmaasta ja työprosessista, joka ulottuu työhuoneelle asti. Se on osittain osa työhuonetta ja sen keskeneräistä perustaa, josta saattaa syntyä uutta tilaa.

Pilarit ovat tukikappaleita, jotka ovat yhdessä perusta rakenteelle. Olisiko esimerkiksi hymiö yhteiseen vapaa-aikaan liittyvä kokemus ja sen tuoma jaettu ilo? Kappaleet seinää vasten haikailevat jotakin mennyttä aikaa jostakin menneestä paikasta.

Asetelma on katkelma jaetusta kokemuksesta. Se kertoo muutamista eestiläisistä rakennustyöntekijöistä, jotka tekivät remonttia tuttaviensa luona. Välissä rakentajat kävivät työreissulla Antarktiksella. He palasivat uuvuttavan Antarktiksensa-työreissun jälkeen takaisin remonttitoihin. Huomaamattaan he jättivät remontoidessaan tavaransa asukkaiden henkilökohtaisten tavaroiden sekaan. Esineiden, tavaroiden ja työn jäljet olivat päinvas-toin asunnossa. Tavaroiden paikat olivat vaihtuneet, eikä mikään tilassa ollut enää alkuperäisellä tavalla.

A collection of simplified objects

An installation reminds one of a never-ending working process or a construction site that extends all the way back to the studio. It is part of the studio and its incomplete foundation, out of which more space may be created. Pillars are supporting structures that, as a group, form the base of a larger structure. Could a smiley face, for example, be considered to represent an experience related to time spent together and the shared sense of joy that comes with it? Objects set against the wall are longing for a bygone era in a place that no longer exists. The installation is an extract of a shared experience. It is based on a couple of Estonian construction workers who were renovating my friend's flat. Before the renovation could be finished, however, the construction workers had to go on another assignment in Antarctica. After their gruelling spell in Antarctica, the workers came back to finish the renovation. As they were working, the workers accidentally placed their belongings amongst the

residents' personal property. The traces of objects, items and the renovation work were in a mixed order inside the flat. The objects were no longer in their original place, and nothing in the space remained as it used to.

EEVA PAAVELA

1997 / Espoo

Katseeni, ajatukseni ja muistini kiinnittyvät fragmenttiin, hetken murto-osaan, epäolennaiseen yksityiskohtaan, joka on niin painava. Katsoessani yhä lähemmin kuva laajenee loputtomasti. Muistan, tunnen, aistin ja koen kaiken – se kaikki tiivistyy tähän detaljiin.

Ajattelen tuntemisen, näkemisen ja kokemisen fyysisyyttä – millaisia sanattomia vaikutelmia ja tuntuja maalauksella voi kommunikoida. Ajattelen sitä, miten samais-tumme kehoon omalla kehollamme – kalkki ja lipas. Maalaamani ihmishahmot ovat anonyymejä, ennemmin kehoja kuin henkilöitä. Maalatessa karsin viitteitä ja ker-ronnallisuutta, jotta pääsisin mahdollisimman lähelle sitä ydintä, johon kaikki tiivistyy. Maalaukseni, niiden aiheet ja kuvauksen kohteet, ovat sekä tiettyjä että yleisiä, tuttuja ja anonyymejä, intiimejä ja etäisiä.

My gaze, thoughts and memories attach to a fragment, to a split of a second, to an irrelevant detail that is so heavy. As I look closer, the image expands infinitely. I remember, feel, sense and experience everything – it is all condensed within this detail.

I think about the physicality of feeling, seeing and experiencing – what kinds of nonverbal impressions and affects can a painting communicate. I think about how we relate to other bodies through our own bodies – chalice and ciborium. The figures I paint are anonymous, bodies rather than people. As I paint, I peel off layers of reference and narration in order to get closer to that core where everything is concentrated. The paintings, their themes and subjects are both specific and unspecified, familiar and anonymous, intimate and distant.

EETU PALOMÄKI

1992 / Helsinki

Käytän molemmissa teoksissani luonnonvoimien synnyttämiä ääniä sisältäviä tallenteita, jotka olen yhdistänyt esineisiin. Esineiden omat akustiset erityispiirteet sekoituvat alkuperäiseen äänimateriaaliin. Tuulen ujellus kulkee käsin valmistettujen paperien lävitse, ja sulavasta jäätiköstä lähtevät äänet saavat pianon resonoimaan. Yhdessä nämä äänet ja esineet muodostavat symbioottisia äänitekstuureja, jotka kaikuvat omassa akustisessa ympäristössään.

Vatnajökull-jäätiköstä irronneet jäälohkareet kelluvat vuonossa. Sulaessaan ne halkeavat paukhdellen

pienemmiksi kappaleiksi. Tästä hitaasta, joskin kiihtyväästä, luonnonilmiöstä syntyvä ääni on tallennettu vedenalaisella mikrofonilla, ja se välittyy yleisölle pianon avulla. Pianon runko kumisee vaimeasti, ja sen kielet värisevät luonnon muuttaessa muotoaan.

Paperin valmistusprosessissa kasvikuidut jauhetaan ja prässäetään miltei kaksiulotteisen arkin muotoon. Valmis paperi sisältää kuitenkin aina epäpuhtauksia, ja sen koostumuksessa säilyy jotain, mikä muistuttaa meitä sen alkuperästä. Paperi on ikään kuin välitilassa – se häilyy elämän ja ikuisuuden välillä. Paperiarkit leijuvat ilmassa, jossa pellavan karheus ja puuvillan huokoisuus saavat ne väreilemään, kun tuulen äänet virtaavat niiden läpi.

In both artworks, I use sound recordings of natural forces and embed them into objects. The objects give their own acoustic characteristics to the original sound material. Sounds of wind are travelling through the handmade papers and the sounds of a melting glacier are making a piano resonate. These sounds and objects form symbiotic sonic textures that reverberate in their acoustic environments.

The detached bodies of ice from the melting Vatnajökull glacier are floating in a lagoon, making cracking sounds as they break to smaller pieces and melt away. The underwater sounds of this slow yet accelerating natural phenomena are being mediated through the body of a piano. Quietly, the body rattles and the strings quiver as the nature transforms.

In the process of papermaking, the fibers have been ripped and pressed into a form that is almost two dimensional, but the finished paper still contains impurities and textures that remind us of its origins. It is somehow in a liminal state between life and the eternal. The papers are floating in the air, shivering with the coarseness of flax and softness of cotton as the sounds of the wind stream in and out of them.

MIKA PALONEN

1987 / Kyyjärvi

kolmekymmentä ikkunaa, kaivonkansi, kahdeksantoista lehmusta, kolme aukkoa, kolmet kolmen portaan portaat, outo ikkuna, kolme ovea, ovesta, kolme lasiovea, ovesta, pilarissa oras, oikealle, yksi pilari, möykky lattialla, ovi, ovesta, paikka

thirty windows, a well cover, eighteen linden trees, three openings, three stairs with three steps, a strange window, three doors, out of the door, three glass doors, out of the door, oras in a column, a right turn, one column, a lump on the floor, a door, out of the door, a place

TOMMI PASANEN

1995 / Oulu

Juhlat lähestyvät
Kuplat järjestäytyvät

Kups kups kuplintaa
Poks poks poksuntaa
On kaikki paikoillaan

Tervetuloa

The party is getting closer
The bubbles are getting organised

Pop pop the bubbles
Fizz fizz the fizzle
Everything is ready

Welcome

XENIA RAMM

1989 / Kööpenhamina / Copenhagen

Oma taidetalo oli kansainvälisten kuvataideopiskelijoiden Xenia Rammin ja Cosmo Grossbachin johtama residenssiprojekti, joka järjestettiin Simpeleellä, joka on Etelä-Karjalassa sijaitseva kylä lähellä Suomen ja Venäjän rajaa. Residenssissä painotettiin yhteisöllistä asumista, paikkasidonnaista taiteen tekemistä sekä kollektiivisia rakenteita. Se tarjosi mahdollisuuden harjoitella kuraattorin roolia ja olla mukana kulttuurin ja taiteen tekemistä mahdollistavassa toiminnassa, johon ottivat osaa niin vierailevat taiteilijat kuin paikalliset asukkaat.

Residenssi järjestettiin 1950-luvulla rakennetussa, hyvässä kunnossa olevassa asuinrakennuksessa, jossa niin suomalaiset kuin ulkomaisetkin taiteilijat asuivat ja työskentelivät enintään kuuden viikon ajan touko-syyskuussa 2021. Residenssin aikana toteutettiin kuukausittain järjestettäviä julkisia tapahtumia monessa eri paikassa yhteistyössä paikallisten taide- ja kulttuuritoimijoiden kanssa. Näissä tapahtumissa esiteltiin erilaisia aktiviteetteja, teoksia ja tutkimusta, joita residenssin taiteilijat olivat tuottaneet. Taiteilijoilta ei missään vaiheessa pyydetty projektisuunnitelmia, eikä heidän ollut edes pakko luoda uusia teoksia residenssijakson aikana. Residenssin tärkein päämäärä oli korostaa läsnäolon ja vuorovaikutuksen merkitystä taiteentekemisen strategiona ja mahdollistaa taiteellista prosessia tukeva vapaa assosiaatio ja spontaani yhteistyö. Kaikki mukana olleet taiteilijat olivat osa merkittävää, pitkäkestoista yhteistyötä, jonka seurauksena taiteilijaresidenssi muokkautui jatkuvasti.

Tämä elokuva on dokumentti, jossa projekti esitetään sellaisena kuin Xenia Ramm sen näki ja koki. Elokuvan

tekemisestä tuli hänelle tärkeä työkalu yhteiskunnallisesti kantaa ottavan ja osallistavan taiteen tekemisessä.

Elokuvasta järjestetään syksyn aikana useita näytöksiä KuvA+-rakennuksen screening -salissa. Näytösten ajankohdat ilmoitetaan Kuvataideakatemian verkkosivuilla.

Oma Taidetalo (Own Arthouse/Grandmother's Arthouse) was a residency in Simpele - a South-Karelian village on the Finnish-Russian border - with emphasis on communal living, site-specific creation, and collective structures.

Created and run by international fine-arts students Xenia Ramm and Cosmo Grossbach. Experimenting with the curator role; facilitating cultural- and artistic exchange, between visiting artists, and the surrounding local community.

From May-September 2021, an intact residential house from the 1950s housed Finnish and international artists, for residency periods of up to six weeks.

In cooperation with local representatives of art and culture, monthly public events were held in various venues, to showcase activities, works and research by artists-in-residence.

Artists were not required to apply with project plans, or even create any work on site. A main objective was to recognize presence and interaction as production strategies, and allow free association and spontaneous collaboration to inform the artistic process. Everyone involved were part of shaping the residency, as a large-scale, enduring collaboration.

This film is a documentation, representing the project as observed and experienced by Xenia Ramm, with the film production becoming an inherent tool in her process of socially engaged, participatory art.

The film will be screened on multiple dates later in the autumn, in the new KuvA+ building's screening room. Screening times will be announced on the Academy of Fine Arts' online platforms.

www.omataidetalo.com
www.facebook.com/omataidetalo
www.instagram.com/oma.taidetalo

ALEX SCHELLONG

1998 / Tšekin tasavalta/ Czech Republic

Vaikka pidänkin taidetta uutuuden ja älyllisen viihteen tavoitteluna, ovat mielestäni teokset, jotka ovat samalla arkielämän objekteja, erityisen hienoja. Uskon, että tällaisen hierarkian muodostaminen on ainakin hetkellisesti välttämätöntä nykytodellisuudessa, jossa kaikenlaisista resursseista on pulaa. On kuitenkin oltava myös jonkinlainen harmaa alue, joka perustuu innovaation merkityk-

sellisyyteen, oli kyse sitten funktionaalisesta esineestä tai jostain muusta.

Tämän valtavan monimuotoisuuden keskellä voidaan saavuttaa mielenkiintoisia tuloksia, kun tutkitaan toisistaan merkittävällä tavalla eroavia asioita, sen sijaan että keskityttäisiin hienovaraisempiin eroihin. Pöydän sisällä toimiva järjestelmä, joka valitsee kuviot sen perusteella, kuinka paljon ne eroavat toisistaan, on tuotu näkyviin kahden laatikon muodossa.

Laatikoiden päällä ja pöydän alla olevia säätimiä saa käyttää vapaasti.

Despite my view of art as a pursuit of novelty and intellectual entertainment, I regard artworks that exist as everyday objects as superior to ones that are not. This hierarchy, I believe, is a momentary necessity due to the current resource-scarce reality. However, there must be a gray area, depending on the trade-offs in the degree of innovation achieved, be it functional or not.

It is the juxtaposition of great differences rather than subtle adjustments that provide, in such vastness of variability, interesting results. The system of maximum contrast pattern selection operating inside of the table is visually uncovered in the form of the two boxes.

Please, feel free to interact with all the controls on the boxes and beneath the desk.

umgebung.digital

SENNI SILTAVUORI

1996 / Helsinki

Tytöt nauttivat kesäisestä päivästä altaan reunalla, eikä mikään voisi olla paremmin. Mies aidatussa altaassa on vaarassa. Tyttöillä ei kuitenkaan ole aikaa draamaan, he rentoutuvat. Käsi, jota en ole jaksanut nostaa, ja ääni, jota en ole saanut korotettua, nousevat nyt. Itse en uskalla kuin kääntää toista poskea, mutta Sims-pelin hahmot komentoni alla tekevät kamalia asioita ja joutuvat vihani kohteiksi.

Sanotaan, että viha on osa sinua, osa ihmisenä oloa. Se rakastaa ja suojelee sinua. Se herää, kun sinua on kohdeltu kaltoin. Se kertoo sinulle, että kaltoinkohteluasi ei pitäisi hyväksyä. Vihasi tietää, että ansaitset tulla kohdelluksi hyvin ja oikeudenmukaisesti. Mutta mitä tapahtuu, jos olet estynyt tuntemasta vihaa? Voisiko elämää simuloiva videopeli tarjota turvallisen tilan olla vihainen?

The girls are enjoying the summer day at the pool, and everything is perfect. A man is in danger in the enclosed pool. But the girls have no time for any kind of drama, they are busy relaxing. The hand that I have been too

tired to raise springs into action, and the voice that has so far only spoken softly starts to increase in volume. Personally, I would not dare to do anything but turn my head, but the characters in the Sims video game do terrible things under my instructions and must consequently face my wrath.

People say that anger is part of you, part of being human. Anger loves you and protects you. It will show itself when you have been treated poorly. It will tell you that you should not put up with that kind of treatment. Your anger knows that you deserve to be treated well and fairly. But what happens if you cannot feel anger? Can a video game that simulates real life provide you with a safe space for feeling anger?

www.instagram.com/sennisiltavuori

IDA STENROS

1994 / Helsinki

juel, jewel, juwel, jeuel, jowel, juel, jouel, joel, joiel

A jewel or gem; a precious stone.

Something of great non-monetary worth or value; a keepsake or artifact. A present; something given as thanks or as bribery.

A well-crafted, well-built, or well-designed object. A person who is dear to one's heart; a loved one.

Ajattelen fragmentteja ja tilaa niiden ympärillä. Kulumista, haalistumista, puuttumista ja unohtumista. Ajan jälkiä, menettämistä ja keskeneräisyyttä. Ajattelen kiviä, freskojen palasia, hiljaista valoa, odottamista. Ajattelen ääneen kertomista ja elävää tekstiä, sanojen säilymistä, muistamista ja muuttumista, ylös kirjaamista. Ajattelen Aby Warburgia, Derek Jarmania, Anne Carsonia, Catullusta, Sappoa. Ajattelen papyruksella säilyneiden runojen tyhjiä kohtia.

Ympäristöstään irronneet ja irrotetut palaset tuntuvat kertovan tyhjyydestä ympärillään, se on ikään kuin tiivistynyt niiden sisälle. Samalla tyhjiys on tilaa, jossa voi levätä, kuvitella ja säilyttää aarteita. Ehkä tältä tuntuisi muisto, jos sillä olisi fyysinen, kädessä pideltävä olemus.

Tämä on (näennäisen) sattumanvaraista yhteenkoostamista, intuitiivista tallentamista ja valitsemista, arkistointia, uudelleenjärjestämistä. Tämä on prosessi, dokumentti, reitti, kollaasi. Tämä on lahja henkilölle, jota ei enää ole.

juel, jewel, juwel, jeuel, jowel, juel, jouel, joel, joiel

A jewel or gem; a precious stone.

Something of great non-monetary worth or value; a keepsake or artifact. A present; something given as thanks or as bribery.

A well-crafted, well-built, or well-designed object. A person who is dear to one's heart; a loved one.

I think about fragments and the space around them. All the fade and wear, things that are missing or forgotten. Traces of time, loss, and incompleteness. I think about stones, pieces of fresco, silent light, waiting. I think about the oral tradition and the living text, how the words are preserved, remembered, changed, and written down. I think about Aby Warburg, Derek Jarman, Anne Carson, Catullus, Sappho. I think about the lacunae in the poems that have survived in papyri.

The pieces that have been detached from their original environment seem to be telling a story about the emptiness around them; it is as if the emptiness is condensed inside of them. At the same time, this emptiness is a space to rest, imagine things, and keep treasures. Maybe this is what a memory would feel like if it had a physical, tangible form.

This is a (seemingly) random assembly, an intuitive recording, choice, archiving, and a reorganisation. This is a process, a documentary, a path, a collage. This is a gift to someone who no longer exists.

@aavikkonaali

BARBARA TENUTA

1992 / Vantaa

*Sei di sangue e di terra
come gli altri. Cammini
come chi non si stacca
dalla porta di casa.
Guardi come chi attende
e non vede.*

*Olet verta ja maata kuten muutkin.
Kävelet kuten hän,
joka ei irtaannu kotiovesta.
Katsot kuten hän, joka odottaa
eikä näe.*

–Cesare Pavese, 1946
(Runon suomennos Barbara Tenuta)

barbaratenuta.com

MIMMA TUOMISALO

1994 / Tampere

Ruado on runoproosamainen teksti, joka käsittelee työn teemoja. Sen merkityksiä ristiinpölytetään levon, luokan, sukupuolen, uusliberaalien itsensäkehittämissuhteiden ja arkisuuden kuvausten kautta.

Tyylillisiä tehokeinoja ovat puhdittoman naiivi ja tahattomaan nostalgiaan hakeutuva sävy, joka muodostaa kontrastin nykymuotoista työelämää ja modernia rakennustapaa suunnittelutoimistosta ja akateemisesta kontekstista tarkkailevan henkilön havainnoille. Teoksessa kulkee mukana monologi karjalaiselle lottoa pelaavalle pääsiäisnoidalle, joka lukijasta riippuen avaa tai monimutkaistaa kertojajäänen suhdetta maailmaan ja toisiin.

Installaation penkille saa istua. Sen on tehnyt taiteilijan isä huolesta, että tytär kuormittaa työmäärällään itsensä sietokykynsä yli.

Ruado is a text written in a prose-poetic style that examines work-related themes. Its meanings are cross-pollinated through themes of rest, class, gender, neoliberal self-development projects, and depictions of the everyday.

The stylistic devices employed include an apathetic naive tone and unintended nostalgia, which is in contrast with the observations of a person who is examining contemporary working life and modern architecture from an academic perspective. The work also includes a monologue for an Easter witch from Karelia. Depending on the reader, the monologue can make the relationship between the narrative voice, the world, and other people clearer, or even more obscure.

The bench is part of the installation and you are allowed to sit on it. It was made by the artist's father, out of concern that his daughter was in danger of becoming overburdened with work.

CHRISTINE VALTONEN

1992 / Espoo

Neulon maisemaa kerros kerrokselta, pala palalta.

Maisema on hiljainen, lähes äänetön.

Se on jotain aineetonta – materiaalin muotoon puettua.

Se on kuin tyhjä tila, jotain, mitä ei ole tai jokin, mikä on kaikki kaikessa.

Maan ja taivaan keskinäinen suhde, vuoren ja veden välinen dynamiikka, tila ihon ja materiaalin välillä.

Tyhjyyden samanaikainen käsinkosketeltavuus ja saavuttamattomuus.

Knitting a landscape, one layer at a time, piece by piece.

The scenery is serene, almost still.

It is something intangible – in the guise of material.

It is like an empty space, something that does not exist, or something that is absolutely everything.

The relationship between the Earth and the sky, the dynamics between a mountain and water, the space between the skin and material.

The simultaneous tangibility and unattainability of emptiness.